

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 93.575 van 27 februari 2001
in de zaak A. 79.445/XIV-854.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. DE POURCQ,
kantoor houdende te 2060 ANTWERPEN,
Nachtegaalstraat 47

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX van
Turkse nationaliteit, op 17 juli 1998 heeft ingediend
om de vernietiging te vorderen van, ten eerste, de
beschikking van 1 september 1997 waarbij de
gemachtigde bijzitter van de Eerst Nederlandse Kamer
van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen
beslist haar beroep zelf als alleenrechtsprekend lid
te behandelen, en ten tweede, van de beslissing van
29 april 1998 van de Vaste Beroepscommissie voor
vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij wordt
geweigerd haar als vluchteling te erkennen;

Gelet op de beschikking van 18 augustus
1998 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel
van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memorie
van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 14 juli 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 4 januari 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 januari 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. VAN DER HALLEN die, loco Advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Turkse nationaliteit, komt op 6 september 1996 in België aan en vraagt drie dagen later om erkenning in de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Deze aanvraag wordt op 23 juni 1997 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als volgt verworpen :

"Betrokkene, van Koerdische origine, is afkomstig van het dorp Koçaday nabij de stad Karakocan (provincie Elazig) in Zuidoost-Turkije. Volgens haar verklaringen zou haar echtgenoot Mersin Nuzret in de zomer van 1994 zijn gearresteerd op verdenking van hulpverlening aan de PKK-guerrilla (Koerdische Arbeiderspartij). Na zijn vrijlating zou Nuzret hebben besloten zelf het Koerdisch verzet te vervoegen. Om die reden zou betrokkene ernstige problemen hebben gekregen met de Turkse autoriteiten. Tot haar vertrek naar België zou ze vele keren zijn opgepakt, ondervraagd en weer vrijgelaten. Nadat op 16 augustus 1996 Nuzret haar thuis zou hebben opgezocht, zou betrokkene - gezien haar onhoudbare situatie - hebben besloten het land te verlaten en naar Europa te vluchten.

Niettegenstaande aanvankelijk door het Commissariaat-generaal een beslissing tot verder onderzoek werd genomen, dient nu in de fase van gegrondheid te worden gesteld dat aan een deel van betrokkenes relaas geen geloof kan worden gehecht.

Tegenstrijdigheden met eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken zowel als bij de behandeling van het dringend beroep ondermijnen de geloofwaardigheid van betrokkenes relaas.

In tegenstelling tot haar verklaringen in kader van het dringend beroep als zou haar echtgenoot (zomer 1994) gedurende ruim twee maanden zijn vastgehouden in de militaire kazerne van Karakocan, beweerde zij ten gronde dat Nuzret slechts gedurende twintig dagen werd opgepakt en eerst te Çan, pas later in Karakocan in detentie verbleef. Echter op de Dienst Vreemdelingenzaken maakte betrokkene van deze arrestatie - die volgens haar eigen verklaringen op het Commissariaat-generaal direct voorafging aan Nuzrets vertrek naar de guerrilla - geen enkele melding.

Wat anderzijds het PKK-engagement van haar echtgenoot betreft, stelde betrokkene in kader van het dringend beroep dat zij slechts kon vermoeden dat Nuzret naar de guerrilla was gegaan maar hieromtrent geen volledige zekerheid had aangezien hij onmiddellijk na zijn vrijlating met onbekende bestemming zou zijn vertrokken. Echter ten gronde verklaarde betrokkene dan weer dat Nuzret vóór zijn vertrek naar de PKK nog thuis was geweest om zijn plannen (namelijk het vervoegen van de guerrilla) met haar te bespreken zodat zij wel degelijk op de hoogte zou zijn geweest van zijn PKK-activiteiten.

In verband met de door betrokkene beweerde arrestaties wat haarzelf betreft, zijn de verklaringen evenmin gelijklopend. Zo verklaarde betrokkene in kader van het dringend beroep vier tot vijf keer (voor korte tijd) te zijn opgepakt. Op het einde van datzelfde interview als ook in de fase ten gronde beweerde zij plotseling twee jaar lang maandelijks, soms zelfs wekelijks te zijn gearresteerd en ondervraagd. Strijdig hiermee maakte zij in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal melding van slechts twee arrestaties over een periode van twee jaar. Alhoewel betrokkene eerder op het Commissariaat-generaal (dringend beroep) verklaarde dat tijdens één van de huiszoeken door de militairen - als represaille - de stallen werden in brand gestoken en ook haar schoonfamilie ernstige moeilijkheden ondervond met de Turkse politiediensten, repte betrokkene ten gronde met geen woord over de brand in de stallen en ontkende zij bovendien dat de familie van haar echtgenoot ooit zou zijn lastiggevalen door de autoriteiten.

Wat vervolgens de aanleiding tot haar vertrek betreft, beweerde betrokkene in kader van het dringend beroep dat zij op 16 augustus 1996 door haar echtgenoot - overigens tegen haar wil in, zoals zij verklaarde - werd verplicht Turkije te verlaten. Ten gronde meldde zij dat dit vertrek haar eigen beslissing was dat verder geen enkel verband hield met de laatste ontmoeting met Nuzret Mersin.

Bovengaande tegenstrijdigheden zijn dermate flagrant dat het de geloofwaardigheid van de aangehaalde moeilijkheden met de Turkse autoriteiten volledig ondermijnt alsook het beweerde vertrek van Nuzret naar de PKK-guerrilla op de helling doet staan.

Betrokkene heeft verder geen geloofwaardige elementen aangebracht dat zijzelf wordt gevisieerd door de Turkse autoriteiten met het oog op vervolging. Verder zijn er - gezien eerdere aangehaalde tegenstrijdige verklaringen - evenmin geloofwaardige aanwijzingen dat betrokkene of iemand uit de directe familiekring door de Turkse overheid zou worden beschouwd als een Koerdisch activist.

Tenslotte is het eerder ongerijmd dat iemand wiens echtgenoot de guerrilla zou hebben vervoegd en die daarenboven beweert hen voedselhulp te hebben verschaft, niet weet wat de initialen PKK betekenen evenmin de ERNK-ARGK (politieke vleugel PKK en militaire vleugel of guerrilla) kent, noch de vlag van het Koerdisch verzet kan beschrijven. Dit wijst trouwens manifest op een gebrek aan betrokkenheid bij het beweerde engagement van haar echtgenoot.

Betrokkene heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt haar land te hebben verlaten uit gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, par. A, lid 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951."

1.3. Verzoekster tekent tegen deze weigeringsbeslissing op 4 juli 1997 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.4. Op 1 september 1997 beslist de gemachtigde bijzitter van de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen dit beroep "dat kennelijk ongegrond voorkomt" zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen (eerste bestreden beslissing).

1.5. Op de zitting van 28 april 1998 wordt verzoekster gehoord.

Dezelfde dag verklaart de gemachtigde bijzitter van de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen het beroep ontvankelijk, maar ongegrond en weigert derhalve de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling (tweede bestreden beslissing).

Deze beslissing rust op volgende redengeving :

"Overwegende dat appellante om negen uur wordt verhoord;

Overwegende dat advocaat J. Limpens loco advocaat A. De Pourcq om tien uur om uitstel van de behandeling van het onderhavig beroep verzoekt;

Overwegende dat artikel 57/20 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de rechtspleging voor de Commissie mondeling geschiedt;

Overwegende dat appellante ter zitting niet om uitstel van de behandeling van het beroep verzoekt;

Overwegende dat de debatten om negen uur veertig worden gesloten;

Overwegende dat het door mr. J. Limpens om tien uur gevraagde uitstel niet dienend is;

Overwegende dat appellante voorhoudt van Koerdische origine te zijn, afkomstig van het dorp Koçaday nabij Karakoçan; dat haar echtgenoot Mersin Nuzret in de lente, in de zomer of in de herfst van 1994 werd gearresteerd op verdenking van hulpverlening aan de PKK-guerrilla; dat hij na twee maand opsluiting werd vrijgelaten doch zij haar echtgenoot pas voor het eerst en tevens voor het laatst terugzag tijdens een nacht in augustus 1996; dat hij haar toen mededeelde dat hij de PKK-strijders had vervoegd; dat zij in de periode van de arrestatie van haar echtgenoot tot haar vertrek uit Turkije door de politie twee- tot vijfmaal werd opgepakt en steeds enkele dagen werd vastgehouden; dat zij telkenmale werd ondervraagd over de mogelijke verblijfplaats van haar echtgenoot; dat de situatie voor haar onhoudbaar werd en zij op 6 september 1996 via Duitsland naar België reisde waar zij nog dezelfde dag aankwam;

Overwegende dat aan appellantes relaas geen geloof kan worden gehecht;

Dat appellante de twee maand durende opsluiting van haar echtgenoot ter zitting situeert in de periode lente, zomer, herfst 1994 en er niet in slaagt een dergelijk ingrijpend gebeuren met meer precisie te duiden in de tijd;

Dat appellante noch bij haar verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op 9 september 1996, noch in de door haar op 1 oktober 1996 ondertekende vragenlijst van het Commissariaat-generaal, gewag van voormelde detentie van haar echtgenoot;

Dat appellante bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal op 10 december 1996 stelt dat haar echtgenoot ergens in 1994 werd opgesloten en zij deze opsluiting beperkt tot slechts twintig dagen;

Dat appellante bij hetzelfde verhoor ten gronde op het Commissariaat-generaal beweert dat haar echtgenoot na zijn vrijlating nog één dag naar huis kwam en haar meedeelde dat hij de PKK-guerrilla zou vervoegen;

Dat appellante in haar beroepsverzoekschrift deze versie herneemt en stelt dat haar echtgenoot na zijn vrijlating in 1994 zich in het dorp bij zijn gezin niet meer veilig voelde en snel zijn vrouw en kind achterliet voor een onbekende bestemming;

Dat appellante echter na herhaalde vraagstelling dienaangaande ter zitting staande houdt dat zij haar echtgenoot tussen het begin van zijn detentie en de nacht in augustus 1996, die zij evenmin nader kan precisieren, niet meer heeft gezien; dat zij pas in augustus 1996 te weten kwam waar hij zich al die tijd had opgehouden;

Dat appellante betreffende haar persoonlijke arrestaties en opsluitingen in de voormelde

vragenlijst melding maakt van slechts twee arrestaties die resulteerden in een opsluiting van twee en van vijf dagen;

Dat zij ter zitting stelt twee- tot vijfmaal te zijn gearresteerd en telkenmale voor enkele dagen te zijn opgesloten;

Dat appellante bij haar verhoor ten gronde op het Commissariaat-generaal gewag maakt van een soms wekelijkse, soms maandelijks frequentie van arrestatie gedurende de laatste twee jaar van haar verblijf in Turkije;

Overwegende dat appellante ondanks het feit dat de meeste van haar familieleden nog steeds woonachtig zijn in de buurt van Karakoçan, wat zij ter zitting voorhoudt, zich geen enkele moeite getroostte om zich bij hen te informeren over de toestand van haar echtgenoot;

Dat zij hiervoor elke verklaring schuldig blijft;

Overwegende dat, in acht genomen wat voorafgaat, in hoofde van appellante geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 kan worden in aanmerking genomen.".

2. Over de gegrondheid van het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft (beslissing van 29 april 1998).

2.1.1. Overwegende dat in het eerste middel verzoekster laat gelden dat de beslissing van 29 april 1998 werd genomen met schending van het recht op verdediging, meer bepaald het recht op bijstand van een raadsman, doordat haar dossier ter zitting werd behandeld zonder de komst van Mr. LIMPENS of een andere raadsman af te wachten en doordat met het nemen van de beslissing niet werd afgewacht tot het incident, dat werd voorgelegd aan de stafhouder van de balie van Antwerpen, was beslecht;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat verzoekster ter zitting van 28 april 1998 aanwezig was, dat haar recht van verdediging niet werd geschonden, nu ze de mogelijkheid had zich door een raadsman te laten bijstaan;

2.1.3. Overwegende dat met een faxbericht van 27 april 1998 de raadsman van verzoekster aankondigde dat Mr. J.F. LIMPENS in zijn plaats op de zitting van de volgende dag om uitstel zou vragen; dat op de dag van de terechtzitting Mr. LIMPENS zich aanbood om 10 uur terwijl de debatten al om 9u40 waren gesloten; dat zijn vraag om uitstel door de gemachtigde bijzitter niet in aanmerking werd genomen omdat ze te laat was geformuleerd; dat geïnformeerd over de gang van zaken op de zitting de raadsman van verzoekster met een faxbericht van 30 april 1998 de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen vroeg geen beslissing te nemen in afwachting van de tussenkomst van de stafhouder in verband met het ter zitting gerezen incident; dat de bewering van verzoekster als zou de gemachtigde bijzitter zijn beslissing gemotiveerd hebben "door te stellen dat de raadsman lang genoeg op voorhand op de hoogte was gebracht en dat zijn kantoor uit voldoende in asielzaken beslagen collega's bestaat om zijn vervanging te organiseren" geen steun vindt in de bestreden beslissing; dat blijkens de redengeving het gevraagde uitstel niet dienend was omdat pas na de sluiting der debatten erom was verzocht; dat zo de advocaten het recht hebben hun cliënten op de zittingen van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen te verdedigen en bij te staan, ze evenwel gehouden zijn zich te richten naar de uren van vaststelling van de zaken en ze deze niet naar eigen goeddunken kunnen wijzigen; dat in voorliggend geval niet werd en wordt beweerd dat Mr. LIMPENS in de onmogelijkheid was zich tijdig aan te bieden; dat de afwezigheid van een raadsman op het vastgestelde uur geen beletsel was om de zaak te behandelen, temeer daar door betrokkene zelf desbetreffend geen enkel voorbehoud werd gemaakt; dat toen de raadsman de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen vroeg om haar beslissing in afwachting van de tussenkomst van de

stafhouder te verdagen, de bestreden beslissing -die van 29 april 1998 dateert- al genomen was; dat het faxbericht van 30 april 1998 met het verzoek tot uitstel dan ook niet vermag de geldigheid van de uitspraak aan te tasten; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat in het tweede middel, ontleend aan het gebrek aan motivering en de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, verzoekster laat gelden dat de argumentatie in de beroepsakte in verband met de tegenstrijdigheden die door de Commissaris-generaal in haar relaas werden gevonden amper wordt aangeraakt, dat inzonderheid de argumentatie onder punt E in verband met het engagement van een aangetrouwd familielid en het daaruit volgend bezwaar om naar Turkije teruggestuurd te worden, totaal niet wordt benaderd of beoordeeld, dat dergelijk gebrek aan motivering in een asiëldossier als flagrant moet worden beschouwd;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de aangevochten beslissing een duidelijke weergave bevat van de opgegeven feiten om te besluiten dat geen elementen kunnen worden in aanmerking genomen die doen blijken dat het leven of de vrijheid van verzoekster zodanig in gevaar was dat deze haar land verliet uit vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, dat de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen zowel in rechte als in feite uitgebreid werd gemotiveerd en de motieven werden weergegeven die er aan de basis van liggen;

2.2.3. Overwegende dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de wet van 29 juli 1991 niet van toepassing zijn op de beslissingen van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, een administratief rechtscollege; dat men moet aannemen dat verzoekster de schending beoogt aan te voeren van artikel 57/22 van de wet van 15 december 1980, luidens welke wetsbepaling de beslissingen van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen met redenen worden omkleed; dat het middel slechts in aanmerking kan worden genomen in zoverre genoegzaam wordt aangegeven welk verweermiddel onbeantwoord bleef; dat verzoekster meer bepaald aanvoert dat geen rekening wordt gehouden met het gevaar dat ze in Turkije wegens haar familiebanden met Yildiz Mehmet loopt; dat in haar beroepschrift aan de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen ze erop wees dat er niet alleen wegens het engagement bij de PKK van haar man, doch ook van XXX, een aangetrouwd familielid, groot bezwaar bestaat om teruggestuurd te worden naar Turkije; dat in dit verband werd verwezen naar een brief van 23 april 1994 van Amnesty International, waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in de zaak van Y. L., een zuster van Y. M., had gesteund en waarin wordt gesteld dat Koerden die familiale banden met de PKK hebben niet kunnen worden teruggezonden; dat op het asielmotief, ontleend aan de verwantschap met M. Y., een PKK-activist, de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen in het geheel niet is ingegaan; dat ze zich integendeel heeft beperkt tot het beweerd engagement in de PKK van verzoeksters echtgenoot en enkel dit verhaal ongeloofwaardig bevonden; dat door niet na te gaan in hoeverre verzoekster bij terugkeer naar Turkije aldaar enig gevaar loopt wegens haar verwantschap met Mehmet Yildiz het onderzoek van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen onvolledig is gebleven; dat één van

de in de beroepsakte opgeworpen middelen zodoende onbeantwoord bleef, hetgeen een tekortkoming aan de motiveringsplicht inhoudt; dat het tweede middel gegrond is;

3. Over de gegrondheid van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft (beschikking van 1 september 1997).

Overwegende dat ingeval de eindbeslissing van 29 april 1998 wordt vernietigd, er grond is om de zaak van verzoekster naar een anders samengestelde Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen te verwijzen, hetgeen betekent dat de gemachtigde bijzitter van de Eerste Nederlandse Kamer J. BIEBAUT, die deze beslissing heeft genomen, niet in de verwijzingscommissie mag zetelen; dat alsdan geen enkel gevolg meer kan gegeven worden aan de beschikking van 1 september 1997, waarbij deze gemachtigde bijzitter besliste het hoger beroep van verzoekster zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen; dat in die veronderstelling verzoekster ophoudt belang te hebben bij een vernietiging van de beslissing alvorens recht te doen van 1 september 1997; dat, wat de eerste bestreden beslissing betreft, het beroep dan bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang niet langer ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 29 april 1998 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd . XXX als vluchteling te erkennen.

Artikel 2.

Dit arrest zal in de registers van voormelde commissie worden overgeschreven en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van de vernietigde beslissing.

Artikel 3.

De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

Artikel 4.

Het beroep wordt voor het overige verworpen.

Artikel 5.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend duizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventwintig februari tweeduizendeen, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.